

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۴/۰۵/۰۴

نعمان دوست

د پوهنتون خاطرې

(۱۶)

د پوهنتون خاطرې

نعمان دوست

زموږ د پوهنتون د لیلیې او د جلوزو د عمومي سرک ترمنځ د خړو، خټینو او کوچنیو کورونو مابین کې ستر جومات ودان و. دا یې د کونړیانو جومات باله او د دې جومات خلکو لکه چې له یوه خراباتي تنظیم او له عربانو سره پخې حسنه اړیکې درلودې. د روژې مبارکه میاشت وه. له مهاجر بازاره چې راتللم؛ نو همدلته له موټره بنکته شوم. ما ویل هم به د روژې پاتې وروستی ساعت بنه تیر شي او هم به لږ قدم ووهم. د جومات ور پرانیستی و. انگر کې یو شور و. د ورېژو له غټو غټو ډیګونو خلک غور غور تاویدل. د یوه بې سرپوښ لري کر، د زیرې بوی داسې چټک ځان را ورساوه چې قدم اخیستلو ته یې نه پرېښودم. لکه له اوږدې مساپرۍ وروسته چې مساپر بیا روانیږي او کوچنی لور یې له پښو لاسونه تاو کړي وي او نه یې پرېږدي. ټکنی شوم، بیا مې ویل کیدای شي کوم خصوصي پروګرام وي. په نا بللي تگ راته ځان غاصب بنکاره شو. په داسې حساس وخت کې راته د عبدالله بن عمر رض نه دا روایت شوی حدیث رایاد شو:

... "ومن دخل علی غیر دعوة دخل سارقا وخرج مغیرا"

یعني څوک چې بې له دعوته د چا میلمستیا ته لاړ شي؛ نو گویا چې غله غوندي ورغی او د غاصب په څیر تری راووت.

په نه زړه د جومات له مخې تیر شوم، لیلیې ته لارم او روژه ماتې مې د نورو ورځو په څیر په یو نواخته خوږو وکر؛ خو د زیرې بوی هماغسې په دماغ کې تاویده راتاویده او د اشتها غدوات یې وخت نا وخت راپارول. بالاخره مقاومت نتیجه نداد؛ یو ماښام مې هماغه جومات ته ځان ور برابر کړ. د ورېژو له ډیګیو سرپوښونه پورته شول، یو خوږ ورم هره خوا خور شو. اشپزان لگیا ول غوري یې ډکول او مور په جمعه ودریدو. چې څنگه امام (وَلَا الضَّالِّينَ) ووايه؛ نو د (امین) بدرګې جومات کې خوندور شور جوړ کړ. یوازې زه وم چې دا غږ مې خفیه بدرګه کړ چې دا کار راته په لور قیمت تمام شو.

ډوډۍ تیاره شوه، د ورېژو غوریو ته دوه - دوه کسان بنه په اشتها کیناستو. تصادف، ماسره غوري ته هغه څوک کیناست چې لمانځه کې راسره اوږه په اوږه ولاړ و. لومړی، مری مې بنه په خوند له ستونې تیره کړه؛ خو چې دویمه جوړه کړې مری مې خولې ته را پورته کوله؛ نو راسره ناست سړي ورو او له نفرت په ډک انداز وویل: (امین بالجر) ته دې خوله ماته وه او غټې غټې مری وه!

په منګول کې راپورته کړې تودې ورېژې مې بیرته غوري کې پرېښودې، له جوماته په یو عالم نا هیلو را ووتلم، جومات ته مې شاته شاته کتل او ویل مې:

**"ژوند ته په شاته شاته غورم
لکه بایلی جوړگر چې کور ته ځینه"**

د پاڼو شمېره: له 1 تر 1